

Boldizsár Csongor

Gondolati Napló

(részlet)

Lehajtott fejjel, kezemmel a napot takarva szemem elől, robogok faluról falura egy régi Ikaruson. Felnézek, amikor a mogorva ellenőr jegyem kéri, előkeresem táskámból és átnyújtom neki. Biccent egyet, majd továbbáll én pedig a poros ablak felé fordulva keresem kérdéseimre a válaszokat a romos házak között. Mi az, amitől így megváltozott? Mi történt, míg nem volt itthon?

Próbálom gondolataim elterelni, leszállok a buszról és a fullasztó hőségben indulok el felé. Köszönnek a bérházak, ablakaik, mint megannyi szempár, csillognak rám. A dísztónak tisztelgek a téren, Petőfi és Nagy Imre is integet, de én nem válaszolok, hisz tudom, utoljára látom őket. Elballagok mellettük, és szomorúan pillantanak utánam, ők már tudják mi vár rám. A napfényben fürdő templomtornyot magam mögött hagyva tűnik fel előttem az a bizonyos kapu, ami mögött egykor a nyugalom szigete várt. Csöngetek, Liza farkát csóválva fut felém, már nem ugat, mint egykor, végre barátként üdvözl. Nem úgy, mint gazdája, aki egy elharapott köszönéssel invitál be a házba, ahol bombáznak az ismerős kérdések. Igen, köszönöm jól vagyok, nem kérek semmit, anyáék is jól vannak - vágom rá gyorsan, mielőtt elcsuklik a hangom. Ő is bejött már, lerakja a kulcsot a polcra, majd a lépcső felé mutat, menjek csak előre, már ismerem az utat. Szobájában találva magam, gyorsan előkapom ajándékait, szép rendben elhelyezve őket egy kis Londont varázsolok neki az íróasztalára. Halvány mosolyt látok arcán, amikor megpillantja, elővesz egy kis dobozt és átnyújtja nekem. Kézzel font bőrkarkötő Görögországból, segítségével rögtön fel is veszem, azt mondja jól áll, én elhiszem. Majd egy darabig csak állunk némán egymással szemben. Megunja, leül és elkezd mesélni, hogy mi minden történt a fél év alatt, de semmi jót nem sorol csak a rossz dolgokat. Cáfolhatnám egyesével, akkor mindenért, hogy hálálkodott, de inkább ráhagyom, hiszen jobb, ha kibeszéli magából. Az ő hibáit nem hozza fel, persze nem is várom el, mert elfogadtam úgy, ahogy van, de egy mondatomba kerülne, és a padlóra zuhan. Én is kifakadhatnék, hogy mást szeretett és csak kényelemből volt velem eleinte. De nem szólok egy szót se, csak várom mi lesz a vége. Ez ment majdnem három órán át, én csak hallgattam-hallgattam. Legbelül tudom, hogy veszett a mi ügyünk, ő sem próbálja megmenteni, csak könnyíti a lelkét, hogy nem miatta jutottunk ide. Kiszáradt szájjal és remegő kézzel vánszorgok le a konyhába, ahol anyukája vár. Nem tudom, mit mondhatnék, töltök egy pohár vizet, ezzel is időt nyerve. Nem, nem voltam még sajnós Görögországban, de nagyon szeretnék egyszer oda is eljutni. Szépen le tetszett barnulni, örülök, hogy jó időt fogtak ki. A szállás is megfelelő volt? Közel a tengerparthoz? Örömmel hallom. Nevemen szólít, visszamegyek a szobájába, útközben bátyjának gratulálok, hogy felvették az egyetemre, ahova szeretett volna menni. Az órára pillantok és látom, hogy ideje indulnom, úgysem tudjuk már megváltani a világot. Nem kísér ki, ha nem haragszom, szeretne egyedül maradni, így ott hagyom.

Elköszönök lassan a bútoroktól, a háztól, Lizától és a családtól. Kilépek a kapun, könnyekkel küszködve fordulok jobbra, amerre a lemenő nap fénye játszik a háztetőkön. Az utca végén ér utol, kezem gyorsan elkapja, szembefordul velem és könnyes szemmel csak annyit kér, próbáljuk meg újból.